

Sygn. akt V CSK 233/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa E. K. i małoletniego A. K., reprezentowanego przez matkę E. K.

przeciwko "M." Sp. z o.o. w Ś.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 7 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 1307/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację strony pozwanej – M. Sp. z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy uwzględniającego powództwo małoletniego A. K. i E. K. o zapłatę.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego pozwana uzasadniała wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanek z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. Podnosiła, że zaskarżony wyrok zapadł w warunkach nieważności z naruszeniem art. 379 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 77 § 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst Dz. U. 2013 r., poz. 427 - dalej jako u.s.p.) ponieważ skład Sądu Apelacyjnego był sprzeczny z przepisami prawa. Sędzia Sądu Okręgowego W.W. został bowiem delegowany do orzekania w niniejszej sprawie przez wiceprezesa Sądu Apelacyjnego, podczas gdy ustawową kompetencję delegowania posiada wyłącznie Prezes Sądu Apelacyjnego, a nadto na pełnienie przez niego czynności w Sądzie Apelacyjnym nie wyraziło zgody kolegium tego Sądu, a zgoda taka warunkowała ważność i skuteczność czynności delegowania do orzekania w sądzie wyższym. Wskazała, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące następujących kwestii: czy ustawowa kompetencja prezesa sądu apelacyjnego ustanowiona w art. 77 § 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. do delegowania sędziego sądu rejonowego albo sędziego sądu okręgowego do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie wyższym może być wykonywana również przez wiceprezesa sądu apelacyjnego oraz „czy wydanie przez sąd postanowienia o dopuszczeniu dowodu wyłącznie z przesłuchania jednej strony, tj. z dodatkowego przesłuchania powódki dopiero na rozprawie bezpośrednio poprzedzającej zamknięcie przewodu sądowego, przy jednoczesnym wyłącznym wezwaniu na rozprawę powódki do osobistego przesłuchania oraz zawiadomieniu pełnomocników stron, w sytuacji gdy przesłuchanie drugiej strony było możliwe i druga strona posiadała wiedzę w zakresie objętym tezą dowodowa, a przesłuchanie powódki miało wpływ na wynik sprawy, stanowi pozbawienie drugiej strony możliwości obrony swych praw i prowadzi do nieważności postępowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 77 § 9 u.s.p., w szczególnie uzasadnionych wypadkach prezes sądu apelacyjnego może delegować sędziego sądu okręgowego do pełnienia obowiązków sędziego w sadzie wyższym, po uzyskaniu zgody sędziego i kolegium sądu, do którego ma nastąpić delegowanie, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr oraz potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów działających na obszarze apelacji. Aktu delegowania nie dołącza się do akt sądowych (art. 77 § 10 u.s.p.). Jeżeli w orzekaniu brał udział sędzia, którego akt delegowania nie spełnienia ustawowo określonych warunków mamy do czynienia ze składem sądu sprzecznym z przepisami prawa, co stanowi przyczynę nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.).

Orzekający w składzie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu sędzia Sądu Okręgowego we Wrocławiu W.W. został delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu w dniach rozpoznawania sprawy z powództwa małoletniego A. K. i E. K. przeciwko M. Sp. z o.o. w Ś. o zapłatę (sygn. akt I ACa 1307/13) przez wiceprezesów tego Sądu J. G. i B. K..

Wbrew stanowisku skarżącego delegacja ta wywoła ustawowo określone skutki w zakresie zgodnego z prawem składu sądu orzekającego w tej sprawie.

Ustawowa funkcja wiceprezesa sądu, który w ramach hierarchii służbowej zastępuje prezesa sądu (art. 22 b u.s.p. dodany z dniem 28 marca 2013 r.) obejmuje wszystkie wynikające z ustawy kompetencje prezesa sądu w sferze wykonywania zadań przez sąd i realizowana jest zarówno wypadku nieobecności prezesa jak i przy jego obecności w sądzie w zakresie czynności zleconych przez prezesa. Nie ma uzasadnionych podstaw do formułowania tezy, że przepisy regulujące zasady delegacji sędziego upoważniają do dokonania aktu delegacji wyłącznie prezesa sądu apelacyjnego, wyłączając w tym zakresie zastępstwo wiceprezesa sądu. Wyłączenia takiego, które nie wynika z treści samych przepisów, nie uzasadnia wyjątkowy charakter aktu delegowania sędziego w trybie art. 77 § 9 u.s.p., ustanawiającego w ściśle określonych przypadkach tryb zmiany miejsca służbowego sędziego wykonującego co do zasady władzę sądowniczą w sądzie, w którym ma swoje miejsce służbowe. Powołane przez skarżącego dla uzasadnienia przeciwnego stanowiska judykaty Sądu Najwyższego formułujące na

gruncie 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 u.s.p. nakaz ścisłej wykładni tych przepisów stanowiących wyjątek od zasady nieingerencji władzy wykonawczej w władzę sądowniczą nie mają zastosowania w sprawie.

Zgoda kolegium na delegowanie sędziego warunkuje skuteczność i ważność aktu delegowania. W związku z tą kompetencją kolegium trafnie podkreśla się w orzecznictwie jej kontrolno - gwarancyjną rolę w odniesieniu do funkcjonowania sądów i sędziów oraz wynikające z niej znaczenie zgody kolegium na delegowanie sędziego (wyrok SN z dnia 22 sierpnia 2007 r. III KK 197/07, OSNKW 2007, nr 11, poz. 81).

Sędzia orzekający bez ważnej delegacji nie jest uprawniony do orzekania w danym sądzie, nie będącym jego siedzibą. Skład sądu jest sprzeczny z przepisami w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c., jeżeli w jego składzie orzekał sędzia sądu okręgowego, na którego delegowanie do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie apelacyjnym nie została wyrażona zgoda kolegium tego sądu.

Podnoszony przez skarżącego w tym kontekście zarzut nieważności postępowania nie zasługuje jednak na uwzględnienie, jako nie wykazany. Skarżący nie udokumentował bowiem braku wymaganej zgody kolegium na delegowanie sędziego W. W. do pełnienia obowiązków w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu, ani też nie wskazał, czy jest on następstwem nie podjęcia uchwały przez kolegium Sądu Apelacyjnego, czy też podjęcia uchwały o treści negatywnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., V KK 33/12, nie publ.). Uchwała kolegium dotycząca wyrażenia zgody na delegowanie sędziego, tak jak akt delegowania, nie podlega załączeniu do akt sądowych. Z dołączonych do skargi kasacyjnej dokumentów nie wynika, by skarżący zwracał się do Prezesa Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu o udzielenie informacji w tej kwestii. Przedłożony wniosek o udzielenie informacji publicznej dotyczy wykazania okresu delegowania sędziego W.W. z wyszczególnieniem konkretnych dat pełnienia obowiązków w Sądzie Apelacyjnym. Twierdzenie o nieuzyskaniu przez Prezesa Sądu Apelacyjnego wymaganej zgody kolegium na delegowanie tego sędziego, bez podjęcia przy tym przez skarżącą możliwych starań o uzyskanie potwierdzającej je

informacji, przedstawia się jako gołosłowne i jako takie nie daje podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione zagadnienie prawne miało charakter ściśle jurydyczny i było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Chodzi o takie zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie usunie istniejące wątpliwości i pozwoli przyjąć odpowiednią wykładnię określonych przepisów prawa. Podstawę oceny, czy w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne stanowi wymagane przedstawienie przez skarżącego argumentacji prawnej prowadzącej do rozbieżnych ocen prawnych (zob. post. SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01 - OSNC 2002, z. 1, poz. 11, z dnia 29 listopada 2005 r., II CSK 98/05, nie publ.).

Wymagania tego nie spełnia uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne dotyczące wykładni art. 77 § 9 u.s.p., które poprzestając na przedstawieniu poglądu skarżącego w tym zakresie, nie daje podstawy do oceny tego zagadnienia jako okoliczności uzasadniającej rozpoznanie skargi.

Kwalifikacji istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. nie można też przypisać drugiemu przedstawionemu w skardze zagadnieniu zmierzającemu w sposób oczywisty do uzyskania potwierdzenia trafności sformułowanego w skardze zarzutu naruszenia przepisów postępowania, a nie do wyjaśnienia abstrakcyjnego problemu nierozwiązanego w dotychczasowym orzecznictwie.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c., orzeczono jak w sentencji.